

CARTE DE REZUMATE

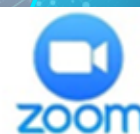
BOOK OF ABSTRACTS

Ediția a 7-a (NUCT 2026)
Conferința Națională
"Natura Umană, Cultură,
Tehnologie"

*7th Edition (NUCT 2026)
National Conference
"Human Nature, Culture,
Technology"*

**INTELIGENȚA ARTIFICIALĂ, CREATIVITATE ȘI CUNOAȘTERE:
PERSPECTIVE POSTUMANE**

***ARTIFICIAL INTELLIGENCE, CREATIVITY, AND KNOWLEDGE:
POSTHUMAN PERSPECTIVES***

**23 Mai, 2026
May 23, 2026**

CUPRINS / *Contents*

Reglementare și răspundere juridică pentru conținutul generat de IA: cazul Alien Chat / Regulation and Legal Liability for AI-Generated Content: The Case of Alien Chat.....4
Cosmin-Ștefan ALEXANDRESCU

Reconsiderarea creativității umane: „gândirea slabă” și arta AI / Reconsidering Human Creativity: “Weak Thought” and AI Art.....6
Ioana-Cristina CIOCOIU

Inteligența artificială și restul hermeneutic / Artificial Intelligence and the Hermeneutic Remainder8
George Cosmin COLANG

Mediere algoritmică și remodelarea intersubiectivității / Algorithmic Mediation and the Reshaping of Intersubjectivity10
Larisa-Elena CHIȘ

Riscuri și beneficii ale inteligenței artificiale în educația incluzivă a elevilor și studenților cu albinism / Risks and Benefits of Artificial Intelligence in Inclusive Education for Students with Albinism.....12
Ana-Maria DĂNILĂ & Alin Stelian CIOBÎCĂ

Who am (A)I: Posibilitatea conștienței inteligenței artificiale / Who am (A)I: The Possibility of Consciousness in Artificial Intelligence.....14
Iani IRAȘCU

Augmentarea mediului lingvistic: unelte AI și remodelarea gândirii critice/ The Augmentation of Linguistic Environment: AI Tools and the Reshaping of Critical Thinking.....16
Elisa ÎMPĂRĂȚELU

Costul Inteligenței artificiale, cum sa devii conștient de costul real în folosirea inteligenței artificiale mai mult decât un instrument / The Cost of AI, How to Become Aware of the Real Costs of Using Artificial Intelligence as More than Just a Tool.....18
Csilla KULCSAR

Intervenția discursivă asistată de inteligența artificială: o analiză pragmatică a agențialității în spațiul public digital / AI-Assisted Discursive Intervention: A Pragmatic Analysis of Agency in the Digital Public Space.....	20
Amalia Babici MAN	
Modelele de inteligență generativă ca noi birocați: administrarea algoritmică a cunoașterii / Generative AI Models as the New Bureaucrats: The Algorithmic Administration of Knowledge.....	22
Diana MIHEȘ	
Anti-probleme: aplatizarea retroactivă a procesului creativ post GenAI / Anti-problems: The Retroactive Flattening of Creation After GenAI.....	24
Cezar MIHALCEA	
Emoții extinse prin obiecte afective digitale / Extended Emotions Through Digital Affective Objects.....	26
Maria-Denisa PANAINTE	
Între algoritm și conștiință pedagogică: promisiuni, vulnerabilități și dileme etice ale inteligenței artificiale în educația secolului XXI / Between Algorithm and Pedagogical Conscience: Promises, Vulnerabilities and Ethical Dilemmas of Artificial Intelligence in 21st-Century Education.....	28
Adriana SIMA	
Minți extinse artificial? Adaptarea la tehnologie fără procesare predictivă / Artificially Extended Minds? Attunement to Technology without Predictive Processing.....	30
Daniel Cristian STANCU	
Implicații artistice ale utilizării AI în procesul de creație al jocurilor video / Artistic Implications of Using AI in the Video Game Creation Process	32
Alexandra ȘTEȚI	
Conjectura punctului orb aplicată LLM-urilor: Wittgenstein, Gödel și limitele autoelucidării / The Blind Spot Conjecture Applied to LLMs: Wittgenstein, Gödel, and the Limits of Self-Elucidation.....	34
Emanuel ȘTEFAN	
Lista autorilor/ List of authors.....	36

Reglementare și răspundere juridică pentru conținutul generat de IA:

cazul Alien Chat

Cosmin-Ștefan ALEXANDRESCU¹

Rezumat: În China, reglementarea inteligenței artificiale nu mai reprezintă doar o problemă legată de viitor, ci o temă juridică deja bine integrată în demersul legislativ național. În ultimul an, în contextul extinderii managementului IA, o mai mare atenție a fost acordată combaterii dependenței și altor efecte psihologice negative rezultate în urma utilizării a ceea ce textul legii numește „IA antropomorfă interactivă”. Formularea face referire la produse IA care comunică și gândesc în moduri similare cu ale oamenilor și care interacționează emoțional cu aceștia, descriere ce încadrează cel mai bine companiile IA și chatboții. În consecință, dezvoltatorii acestora au devenit țintele unor noi seturi de reglementări structurate în jurul a trei categorii de cerințe: obligații operaționale, intervenții în caz de dependență și cerințe specifice situațiilor ce prezintă risc de autovătămare. Cu toate acestea, un astfel de demers legislativ nu este singular. Deși propun abordări diferite, legi ce vizează companiile IA au fost adoptate și în alte jurisdicții, fapt ce demonstrează că efectele psihologice negative ale acestui tip de produse devin o preocupare pentru mai mulți actori globali. În China, aceste evoluții au culminat cu înregistrarea primului caz de răspundere penală pentru conținutul generat prin IA. Cazul a avut în vedere aplicația Alien Chat, un serviciu de tip companion IA, care a întreținut în mod sistematic conversații sexual explicite cu utilizatorii, motiv pentru care doi operatori au fost condamnați pentru producerea de materiale obscene. Speța combină două tematici legislative: obligația entităților ce gestionează servicii generative de IA de a combate utilizarea acestora pentru funcții ilegale, respectiv încadrarea materialelor obscene ca tip de conținut interzis – în ambele cazuri, încălcarea cadrului legal fiind de natură să angajeze răspunderea penală. Folosindu-ne de un cadru juridic comparativ și luând în considerare ambele fațete ale acestui precedent, vom analiza posibilele consecințe pentru industria IA din China și relevanța sa globală, precum și întrebările pe care această speță le ridică cu privire la răspunderea pentru conținutul generat de IA, prejudiciul public, auctorialitatea conținutului, reglementarea și răspunderea penală.

Cuvinte cheie: Conținut generat de IA, obscenitate digitală, reglementare IA, companiile IA, IA antropomorfă interactivă, răspundere penală, drept comparat.

¹ Universitatea Babeș-Bolyai, Cluj-Napoca, România, Facultatea de Istorie și Filosofie, Departamentul de Filosofie, Masterat Filosofie, Cultură, Comunicare. Email: cosmin.alexandrescu@stud.ubbcluj.ro

Regulation and Legal Liability for AI-Generated Content:

The Case of Alien Chat

Cosmin-Ștefan ALEXANDRESCU¹

Abstract: In China, the regulation of artificial intelligence no longer represents a merely future-oriented concern, but a legal issue already well integrated into the national legislative process. Over the past year, in the context of the expanding management of AI, greater attention has been paid to combating addiction and other negative psychological effects resulting from the use of what the law refers to as "anthropomorphic interactive AI". The characterization refers to AI products that communicate and think in ways similar to humans and interact emotionally with them, a description that best captures AI companions and chatbots. As a consequence, their developers have become the targets of new sets of regulations structured around three categories of requirements: operational obligations, interventions in cases of addiction, and requirements specific to situations presenting a risk of self-harm. Nevertheless, such legislative efforts are not unique. Although they propose different approaches, laws targeting AI companions have also been adopted in other jurisdictions, demonstrating that the negative psychological effects of this type of product are becoming a concern for a growing number of global actors. In China, these developments culminated in the first recorded case of criminal liability for AI-generated content. The case concerned the Alien Chat application, an AI companion service that systematically engaged users in sexually explicit conversations, leading to the conviction of two operators for the production of obscene materials. The case combines two legislative themes: the obligation of entities managing generative AI services to combat the use thereof for illegal functions, and the classification of obscene materials as a category of prohibited content – in both instances, any breach of the legal framework being of a nature to give rise to criminal liability. Drawing on a comparative legal framework and taking into consideration both facets of this precedent, we will examine the possible consequences for China's AI industry and its global relevance, as well as the questions this case raises regarding liability for AI-generated content, public prejudice, content authorship, regulation, and criminal liability.

Keywords: AI-generated content, digital obscenity, AI regulation, AI companions, anthropomorphic interactive AI, criminal liability, comparative law.

¹ Babes-Bolyai University, Cluj-Napoca, Romania, Faculty of History and Philosophy, Department of Philosophy, Master in Philosophy, Culture, Communication. Email: cosmin.alexandrescu@stud.ubbcluj.ro

Reconsiderarea creativității umane: „gândirea slabă” și arta AI

Drd. Ioana-Cristina CIOCOIU¹

Rezumat: Pornind de la conceptul de „gândire slabă” (*pensiero debole*) al lui Gianni Vattimo, articolul curent propune o investigație a modului în care arta creată cu ajutorul inteligenței artificiale nu reprezintă o amenințare la adresa creativității umane, ci o extinde, slăbind unele concepte „tari” ale esteticii, precum originalitatea sau autoratul operei de artă. Această slăbire nu reprezintă o degradare, o retrogradare a creativității umane, ci o re poziționare a ontologiei operei de artă în contextul digital, operă care se caracterizează acum prin dematerializare, pluralism și reproductibilitate.

Arta cibernetică a anilor ’60 poate fi considerată ca o etapă incipientă a acestui proces de slăbire a ontologiei artei, determinând manifestările ulterioare de tip new media (video art, audio art, op-art). La rândul lor, acestea au servit ca fundament pentru explozia artei digitale a anilor 2000, o dată cu extinderea Internetului și apariția unui nou tip de public: participativ, performativ, cu rol activ în determinarea sensului operei de artă. În acest context, opera de artă încetează să mai fie un produs finit, ci mai degrabă un proces, deschis și modelat prin interacțiunea cu publicul. Din această perspectivă, arta generată cu ajutorul inteligenței artificiale reprezintă o accelerare a acestui proces.

Utilizând o metodologie specifică hermeneuticii postmoderne în abordarea artei generate de AI, se reflectă rolul de instrument al inteligenței artificiale, nu de „dușman” al operei de artă sau al creativității umane, mediind relația omului cu mediul prin tehnologie și cultură. Astfel, iar aceasta, la rândul său, a servit ca bază de pornire pentru arta generată cu AI. Inserția treptată a tehnologiei în procesul creativ evidențiază o vulnerabilitate a ființei umane în fața propriilor creații, dar și necesitatea slăbirii unor concepte „tari” ale esteticii, pentru a o înțelege mai profundă Ființei și a faptului de a fi în lume. În concluzie, condiția ontologică a slăbiciunii ființei umane, așa cum este ea formulată de Gianni Vattimo, presupune o reconsiderare a creativității umane, în contextul avansului inteligenței artificiale, ca o practică de interpretare, de intermediere a relației omului cu mediul.

Cuvinte cheie: hermeneutică, gândire slabă, digital, dematerializare, pluralism.

¹ Facultatea de Filosofie, Universitatea din București. Email: ioana-cristina.ciocoiu@s.unibuc.ro

Reconsidering Human Creativity: “Weak Thought” and AI Art

PhD. Student, Ioana-Cristina CIOCOIU ¹

Abstract: Starting from Gianni Vattimo’s concept of “weak thought” (*pensiero debole*), the current article proposes an investigation into the ways in which art made by AI doesn’t represent a threat to human creativity, but rather extends it by weakening certain “strong” concepts of aesthetics, such as originality and authorship. This weakening should not be understood as a degradation or regression of human creativity, but as a repositioning of art ontology within the digital context. Art which is now characterized through dematerialization, pluralism and replicability.

1960s cybernetic art may be regarded as an early stage in this process of ontological weakening, giving rise to subsequent *new media* practices such as video art, audio art or op-art. These, in turn, served as a foundation for the development of digital art in the early 2000s, alongside the expansion of the Internet and the emergence of a new type of audience: participatory and performative, actively involved in setting up the meaning of an artwork. Within this framework, the artwork ceases to function as a finished product and instead becomes an open process, shaped through interaction with the audience. From this perspective, AI-generated art represents an acceleration of this ongoing transformation.

By employing postmodern hermeneutical methodology in the analysis of AI-generated art, the article emphasizes the role of artificial intelligence as an instrument, rather than a “enemy” of art or of human creativity. AI is understood as mediating the relationship between human beings and their environment through technology and culture. The gradual insertion of technology into the creative process thus reveals both the vulnerability of the human subject in relation to its own technological creations and the necessity of weakening certain “strong” aesthetic concepts in order to achieve a deeper understanding of Being and of being-in-the-world. In conclusion, the ontological condition of human weakness, as articulated by Gianni Vattimo, calls for a reconsideration of human creativity in the context of artificial intelligence > human creativity becomes a practice of interpretation and mediation of the World.

Keywords: hermeneutics, weak thought, digital, dematerialization, pluralism.

¹ Faculty of Philosophy, University of Bucharest. Email: ioana-cristina.ciocoiu@s.unibuc.ro

Inteligența artificială și restul hermeneutic

Lect. univ. dr. George Cosmin COLANG¹

Rezumat: Premisa noastră este că inteligența artificială face vizibilă o mutație deja prezentă în genealogia culturii. În acest sens, IA nu introduce o formă radical nouă de raționalitate. Firește, inteligența artificială este discutată, în contextul de față, mai degrabă ca problemă de performanță tehnică decât ca problemă de alteritate. Pentru a înțelege această mutație este necesar să avem în vedere conceptul de *barbarie tehnică*. În sensul său clasic, βαρβαρία desemna *străinul*, pe cel situat în afara limbajului comun și a formelor împărtășite ale sensului. În context postmodern, alteritatea nu mai este exterioară, fiind derivată din mecanismele interioare ale societății în care trăim. Ca atare, virtualizarea excesivă ne plasează într-o relație mediată cu lumea înconjurătoare, iar viețile noastre se desfășoară într-un spațiu ce poate fi numit, convențional, *Second Life*. Tot așa, inteligența artificială se naște din limbajul, logica și formalismul uman, fără a aparține însă vieții umane ca experiență fenomenologică intrinsecă. Deși operează simbolic, fără raportare la situație, afect sau trăire, diferența este una de natură, motiv pentru care inteligența artificială poate fi înțeleasă ca o formă de *barbarie tehnică*: o alteritate care imită umanul, falsificând genuinul prin simulare.

Această delimitare conduce, pe de o parte, la analiza modului specific de funcționare al gândirii umane, iar, pe de altă parte, la clarificarea felului în care ne procesăm hermeneutic propriile vieți. Gândirea funcționează ca un proces discontinuu, speculativ și adesea paradoxal, aporetic, fără a putea fi redusă la o optimizare liniară a răspunsurilor. În acest sens, ἀπορία desemnează situația de suspendare a sensului, în care, evident, înțelegerea nu poate fi închisă pur formal. Astfel, aporia funcționează ca rest hermeneutic și ca adaos de sens, făcând posibilă o înțelegere mai adâncă, inclusiv în plan ontologic, exact ceea ce lipsește, în sens tehnic, inteligenței artificiale. Chiar dacă IA poate simula coerența discursivă a gândirii, nu poate reproduce *negativitatea constitutivă*, deoarece aporia presupune implicare existențială, nu doar corectitudine formală.

Pe acest fundal, muzica apare ca un caz privilegiat al formalizării creației. Funcționând, pesemne, printr-o gramatică internă relativ stabilă, muzica explică atât reproductibilitatea facilă, cât și capacitatea inteligenței artificiale de a genera muzică ad hoc, pornind de la cadre formale. În mod firesc, formalismul precede istoric și tehnic inteligența artificială, constituind o condiție sine qua non a generării muzicale algoritmice și făcând vizibilă distincția dintre schemă analitică și asumarea sensului. Concluzia este una de delimitare conceptuală: inteligența artificială poate formaliza creația și gândirea, fără a putea prelucra hermeneutic experiența care le face semnificative. Claritatea acestei distincții rămâne condiția unei utilizări responsabile a tehnicii.

Cuvinte cheie: inteligență artificială, rest hermeneutic, aporie, formalism, barbarie.

¹ Universitatea Bioterra din București. Email: georgecolang@yahoo.com

Artificial Intelligence and the Hermeneutic Remainder

Lect. univ. dr. George Cosmin COLANG¹

Abstract: This paper argues that artificial intelligence renders explicit a structural mutation already inscribed in the genealogy of culture. In this respect, AI does not introduce a radically new form of rationality, but rather accentuates tendencies inherent in prior regimes of formalization. Within this framework, artificial intelligence is examined primarily as a problem of technical performance and formal operability rather than as a problem of alterity understood in ontological terms. To clarify this mutation, the concept of *technical barbarism* is introduced. In its classical sense, βαρβαρία designated the *outsider*, that which remained external to shared language and common structures of meaning. In the contemporary context, alterity no longer appears as external, but is generated immanently by the internal mechanisms of technologically mediated societies. Excessive virtualization thus restructures the relation to the world, situating lived experience within what may conventionally be described as a *Second Life*. Artificial intelligence emerges from human language, logic, and formalism, while remaining epistemically external to human life understood as intrinsic phenomenological experience. Although AI operates symbolically, without reference to situation, affect, or lived experience, the relevant difference is not one of degree but of kind. On this basis, artificial intelligence may be interpreted as a form of technical barbarism, namely an alterity that reproduces the forms of the human through simulation.

This conceptual delimitation allows for a more precise analysis of the epistemic functioning of human thought and of the hermeneutic processes through which experience becomes intelligible. Human thinking does not operate as a linear mechanism of response optimization, but as a discontinuous, speculative, and frequently aporetic process that resists formal closure. In this sense, ἀπορία designates a suspension of meaning in which understanding cannot be exhausted by formal procedures alone. Aporia thus functions as a hermeneutic remainder and as a surplus of sense, enabling a deeper, including ontological, articulation of experience, precisely what artificial intelligence lacks in epistemic terms. While AI may successfully simulate discursive coherence, it cannot reproduce *constitutive negativity*, since aporia presupposes existential involvement rather than formal correctness.

From this perspective, music constitutes a privileged case for analyzing the limits of formalization. Operating, arguably, through a relatively stable internal grammar, music exhibits a high degree of formal regularity, which accounts both for its reproducibility and for AI’s capacity to generate musical outputs algorithmically. Evidently, formalism precedes artificial intelligence both historically and technically, functioning as a *sine qua non* condition for algorithmic musical generation. Algorithmic composition thereby makes explicit the distinction between analytical schema and the hermeneutic assumption of meaning. The paper concludes with a strict conceptual delimitation: artificial intelligence may formalize thought and creative processes, yet it remains incapable of hermeneutically processing the experiences that render them meaningful. Clarifying this distinction is a necessary condition for a responsible epistemic use of technology.

Keywords: artificial intelligence, hermeneutic remainder, aporia, formalism, barbarism.

¹ Bioterra University of Bucharest. Email: georgecolang@yahoo.com.

Mediere algoritmică și remodelarea intersubiectivității

Drd. Larisa-Elena CHIȘ¹

Rezumat: În contextul ecosistemelor digitale contemporane, interacțiunea cu ceilalți este din ce în ce mai rar nemediată. Platformele sociale nu mai funcționează doar ca instrumente de comunicare, ci ca infrastructuri de selecție a vizibilității, în care apariția conținutului și a persoanelor este filtrată prin procese algoritmice opace. Teza propusă este: atunci când întâlnirea cu celălalt este filtrată algoritmic, nu se modifică doar accesul la informație, ci însăși structura intersubiectivității; în consecință, problema devine una etică și filosofică, nu doar tehnologică sau funcțională. Analiza propusă nu urmărește descrierea tehnică a modului de funcționare a algoritmilor, ci statutul lor de mediatori ai apariției sociale. Dintr-o perspectivă fenomenologică și etică, întâlnirea cu celălalt nu este doar un eveniment cognitiv, ci unul normativ: ea implică recunoaștere, expunere și responsabilitate. Mediarea nu este neutră: orice mediu configurează modul în care ceva sau cineva poate deveni vizibil și inteligibil.

Lucrarea argumentează că filtrarea algoritmică introduce un regim de vizibilitate calculată, în care relevanța este definită prin criterii de performanță atențională și reacție, nu prin semnificație dialogică sau valoare publică. Această mutație deplasează subtil structura întâlnirii: celălalt nu mai apare ca alteritate deschisă, ci ca prezență preselectată, modelată de probabilități de angajare și compatibilitate comportamentală. Rezultatul nu este doar personalizarea experienței, ci și o potențială reducere a complexității alterității. Totuși, abordarea nu este una tehnofobă. Mediarea algoritmică are o ambivalență structurală: ea poate extinde vizibilitatea, poate conecta comunități marginalizate și poate facilita accesul la pluralitate discursivă. În același timp, aceleași mecanisme de selecție pot favoriza rigidizarea percepțiilor, consolidarea bulelor interpretative și transformarea diferenței în antagonism. Polarizarea și ostilitatea socială nu sunt prezentate ca efecte necesare ale tehnologiei, ci ca derivate posibile atunci când infrastructurile de vizibilitate operează fără reflecție etică și fără responsabilitate normativă explicită.

În acest cadru, lucrarea propune conceptul unei etici a medierii tehnologice, care mută accentul de la conținut și intenție individuală la condițiile infrastructurale ale apariției și amplificării. Întrebarea centrală nu mai este doar „ce spunem?”, ci „ce devine vizibil?”, „ce este amplificat?” și „ce rămâne invizibil?”. O astfel de etică presupune analiza criteriilor de selecție, a efectelor cumulative asupra percepției sociale și a responsabilității distribuite între design, platformă și practici de utilizare. Filtrarea algoritmică trebuie înțeleasă ca o transformare a condițiilor intersubiectivității, ceea ce impune o regândire filosofică a relației dintre tehnologie, alteritate și responsabilitate socială.

Cuvinte cheie: mediere algoritmică, intersubiectivitate, alteritate, etica tehnologiei, vizibilitate digitală.

¹ Universitatea Tehnică din Cluj Napoca Centrul Universitar Nord din Baia Mare, România. Email: larisa.chis05@gmail.com

Algorithmic Mediation and the Reshaping of Intersubjectivity

PhD. Student, Larisa-Elena CHIȘ¹

Abstract: In the context of contemporary digital ecosystems, interaction with others is increasingly rarely unmediated. Social platforms no longer function merely as tools of communication, but as infrastructures for the selection of visibility, in which the appearance of content and persons is filtered through opaque algorithmic processes. The proposed thesis is that when the encounter with the other is algorithmically filtered, what changes is not only access to information, but the very structure of intersubjectivity itself; consequently, the issue becomes an ethical and philosophical one, not merely a technological or functional concern. The analysis does not aim to provide a technical description of how algorithms operate, but rather to examine their status as mediators of social appearance. From a phenomenological and ethical perspective, the encounter with the other is not only a cognitive event, but a normative one: it involves recognition, exposure, and responsibility. Mediation is not neutral: every medium configures the way in which something or someone can become visible and intelligible.

The paper argues that algorithmic filtering introduces a regime of calculated visibility, in which relevance is defined by criteria of attentional performance and reaction, rather than by dialogical significance or public value. This shift subtly displaces the structure of the encounter: the other no longer appears as an open alterity, but as a preselected presence, shaped by probabilities of engagement and behavioral compatibility. The result is not only the personalization of experience, but also a potential reduction in the complexity of alterity. Nevertheless, the approach is not technophobic. Algorithmic mediation has a structural ambivalence: it can expand visibility, connect marginalized communities, and facilitate access to discursive plurality. At the same time, the very same mechanisms of selection can foster the rigidification of perceptions, the consolidation of interpretive bubbles, and the transformation of difference into antagonism. Polarization and social hostility are not presented as necessary effects of technology, but as possible drifts when infrastructures of visibility operate without ethical reflection and without explicit normative responsibility.

Within this framework, the paper proposes the concept of an ethics of technological mediation, which shifts the focus from content and individual intention to the infrastructural conditions of appearance and amplification. The central question is no longer only “what do we say?”, but “what becomes visible?”, “what is amplified?”, and “what remains invisible?”. Such an ethics entails an analysis of selection criteria, of their cumulative effects on social perception, and of responsibility as distributed across design, platform, and user practices. Algorithmic filtering must be understood as a transformation of the conditions of intersubjectivity, which calls for a philosophical rethinking of the relationship between technology, alterity, and social responsibility.

Keywords: algorithmic mediation; intersubjectivity; alterity; ethics of technology; digital visibility.

¹ Technical University of Cluj-Napoca, North University Centre of Baia Mare, Romania. Email: larisa.chis05@gmail.com.

Riscuri și beneficii ale inteligenței artificiale în educația incluzivă a elevilor și studenților cu albinism

Drd. Ana-Maria DĂNILĂ¹
Prof. Dr. Alin Stelian CIOBÎCĂ²

Rezumat: Inteligența artificială (AI) oferă noi oportunități pentru a sprijini educația incluzivă, în special pentru elevii și studenții cu albinism, care se confruntă cu provocări legate de vedere, integrarea în colectiv și starea emoțională. Această lucrare analizează modul în care AI poate contribui la îmbunătățirea procesului educațional, subliniind atât beneficiile, cât și riscurile asociate, pentru a înțelege cum tehnologia poate fi utilizată eficient și responsabil.

Beneficiile includ personalizarea învățării prin adaptarea materialelor la nevoile vizuale și cognitive ale fiecărui elev. Platformele adaptive și aplicațiile educaționale pot ajusta dimensiunea textului, contrastul, culorile și modul de prezentare a informațiilor, facilitând înțelegerea și accesul la cunoștințe. De asemenea, AI oferă profesorilor informații analitice despre progresul elevilor, sprijinind intervenții individualizate și creșterea autonomiei în procesul de învățare.

Pe de altă parte, există riscuri reale care trebuie luate în considerare. Dependenta excesivă de tehnologie poate diminua interacțiunea directă cu colegii și profesorii, afectând integrarea socială și comunicarea. Inadecvarea recomandărilor automate sau lipsa adaptării la stilurile de învățare specifice poate crea frustrări sau confuzie. Prelucrarea datelor sensibile privind performanța și sănătatea vizuală ridică probleme de confidențialitate și consimțământ informat. În plus, elevii pot resimți presiune emoțională sau anxietate dacă sistemele AI evaluează progresul într-un mod rigid sau prea comparativ.

Gestionarea acestor riscuri presupune echilibru între suportul tehnologic și interacțiunea umană, cu politici clare privind confidențialitatea, transparența și adaptarea continuă a instrumentelor. AI poate îmbunătăți accesibilitatea și calitatea învățării pentru elevii cu albinism, dar implementarea trebuie să fie atent gândită pentru a sprijini incluziunea socială, integrarea în colectiv și bunăstarea emoțională a acestora.

Cuvinte cheie: inteligență artificială, etică, reglementare, cadru global, standardele internaționale.

¹ Școala Doctorală, Facultatea de Biologie, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, Iași, România. Email: danilamariuca@yahoo.com

² Coautor / coordonator științific, Facultatea de Biologie, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, Iași, România.

Risks and Benefits of Artificial Intelligence in Inclusive Education for Students With Albinism

PhD. Student, Ana-Maria DĂNILĂ¹
Prof. Dr. Alin Stelian CIOBÎCĂ²

Abstract: Artificial intelligence (AI) offers new opportunities to support inclusive education, particularly for students with albinism, who face challenges related to vision, social integration, and emotional well-being. This paper examines how AI can contribute to improving the educational process, highlighting both its benefits and associated risks, in order to understand how technology can be used effectively and responsibly.

The benefits include personalized learning, by adapting materials to the visual and cognitive needs of each student. Adaptive platforms and educational applications can adjust text size, contrast, colors, and the way information is presented, facilitating comprehension and access to knowledge. Moreover, AI provides teachers with analytical insights into students' progress, supporting targeted interventions and fostering autonomy in the learning process.

On the other hand, there are significant risks that must be considered. Overreliance on technology can reduce direct interaction with teachers and peers, affecting social integration and communication. Inadequate automated recommendations or lack of adaptation to individual learning styles can create frustration or confusion. Processing sensitive data related to performance and visual health raises concerns about privacy and informed consent. Additionally, students may experience emotional pressure or anxiety if AI systems evaluate progress in a rigid or overly comparative manner.

Managing these risks requires a balance between technological support and human interaction, with clear policies on privacy, transparency, and continuous adaptation of tools. AI has the potential to improve accessibility and learning quality for students with albinism, but its implementation must be carefully designed to support social inclusion, peer integration, and emotional well-being.

Keywords: artificial intelligence, inclusive education, albinism, risks, benefits.

¹ Doctoral School, Faculty of Biology, “Alexandru Ioan Cuza” University, Iași, Romania. Email: danilamariuca@yahoo.com

² Co-author / Scientific Coordinator, Faculty of Biology, “Alexandru Ioan Cuza” University, Iași, Romania.

Who am (A)I: Posibilitatea conștienței inteligenței artificiale

Iani IRAȘCU ¹

Rezumat: Lucrarea explorează diferența fundamentală dintre om și inteligența artificială, susținând că elementul distinctiv este conștiența, pe care inteligența artificială nu o posedă și nici nu o poate dobândi în paradigma computațională actuală. Textul începe prin a descrie funcționarea sistemelor IA contemporane, în special rețelele neuronale și modelele de tip transformer (LLM-uri). Deși acestea simulează comportamente complexe, ele operează exclusiv pe baza unor operații matematice. Pretinsa lor „învățare” nu implică înțelegere reală, ci doar manipulare statistică a datelor. Distincția filozofică dintre *weak AI* (unealtă) și *strong AI* (entitate conștientă) structurează discuția, textul concentrându-se pe a doua categorie. Pentru a analiza posibilitatea conștienței în IA, sunt examinate trei caracteristici esențiale ale acesteia. Prima este qualia, dimensiunea calitativă, fenomenală a experiențelor mentale. Lucrarea argumentează că identitatea funcțională dintre inputuri și outputuri nu garantează identitatea fenomenală, respingând astfel funcționalismul. A doua caracteristică este intenționalitatea, capacitatea stărilor mentale de a fi „despre ceva”. Inteligența artificială prezintă doar o intenționalitate aparentă, metaforică, nu una intrinsecă, întrucât aceasta din urmă presupune existența unei dimensiuni mentale autentice. A treia caracteristică este transparența fenomenală, capacitatea de a deveni conștient de propriii mediatori perceptivi. La om, defectarea unui simț este percepută direct și imediat, pe când la IA detecția erorii este un proces preliminar, condiționat, nu un dat imediat. Lucrarea susține, totodată, că limitele IA derivă din modelul computațional digital. Prin experimentul camerei chinezești (Searle), se demonstrează că sintaxa formală nu poate genera semantică – executarea de instrucțiuni nu produce înțelegere. Prin teorema de incompletitudine a lui Gödel, se arată că orice sistem computațional este incomplet, iar mintea umană, chiar dacă ar fi ea însăși incompletă, transcende aceste limite prin capacitatea de a evalua propoziții pe care calculatorul nu le poate rezolva. Concluzia rămâne deschisă: paradigma computațională este inadecvată pentru replicarea minții umane, dar întrebarea despre un model alternativ capabil să producă conștiență rămâne fără răspuns.

Cuvinte-cheie: inteligență artificială, *weak AI*, *strong AI*, LLM.

¹ Student, secția Calculatoare și Tehnologia Informației, Facultatea de Automatică și Calculatoare, Universitatea Națională de Știință și Tehnologie Politehnica București. Student, secția Filosofie ID, Facultatea de Istorie și Filosofie, Universitatea Babeș-Bolyai Cluj. Email: iirascu@gmail.com

Who am (A)I: The Possibility of Consciousness in Artificial Intelligence

Iani IRAȘCU¹

Abstract: The paper explores the fundamental difference between humans and artificial intelligence, arguing that the distinctive element is consciousness, which AI neither possesses nor can acquire within the current computational paradigm. The text begins by describing how contemporary AI systems work, particularly neural networks and transformer-based models (LLMs). Although these simulate complex behaviors, they operate exclusively on the basis of mathematical operations. Their supposed "learning" does not involve genuine understanding, but merely statistical manipulation of data. The philosophical distinction between weak AI (a tool) and strong AI (a conscious entity) structures the discussion, with the text focusing on the latter category. To analyze the possibility of consciousness in AI, three essential characteristics are examined. The first is qualia, the qualitative, phenomenal dimension of mental experiences. The text argues that functional identity between inputs and outputs does not guarantee phenomenal identity, thereby rejecting functionalism. The second characteristic is intentionality, the capacity of mental states to be "about something." AI exhibits only an apparent, metaphorical intentionality, not an intrinsic one, since the latter presupposes the existence of an authentic mental dimension. The third characteristic is phenomenal transparency, the capacity to become aware of one's own perceptual mediators. In humans, the failure of a sense is perceived directly and immediately, whereas in AI the detection of an error is a preliminary, conditioned process, not an immediate given. The paper further argues that the limitations of AI stem from the digital computational model. Through Searle's Chinese Room thought experiment, it is demonstrated that formal syntax cannot generate semantics — the execution of instructions does not produce understanding. Through Gödel's incompleteness theorem, it is shown that every computational system is incomplete, and that the human mind, even if incomplete itself, transcends these limits through its capacity to evaluate propositions that a computer cannot resolve. The conclusion remains open: the computational paradigm is inadequate for replicating the human mind, but the question of what alternative model might produce consciousness remains unanswered.

Keywords: artificial intelligence, weak AI, strong AI, LLM.

¹ Student, Computer Science and Information Technology, Faculty of Automatic Control and Computers, National University of Science and Technology Politehnica Bucharest. Student, Philosophy (Distance Learning), Faculty of History and Philosophy, Babeș-Bolyai University, Cluj-Napoca. Email: iirascu@gmail.com.

Augmentarea mediului lingvistic: unelte AI și remodelarea gândirii critice

Elisa ÎMPĂRĂȚELU¹

Rezumat: Teza care problematizează limba ca potențial pentru extinderea sferei emoționale, precum și pentru generarea de gânduri și opinii personale, s-a impus ca bază solidă pentru înțelegerea manifestării lingvistice ca necesitate ontologică. Modurile prin care inteligența artificială generează limbajul și organizează informațiile, de la explicitări facile la texte nuanțate și sofisticate, se adaptează necesității de comprehensiune a fiecărui individ. Prin intermediul modelelor generative nuanțate și rapide, oamenii au acces la un număr mare de cunoștințe, precum și la numeroase opțiuni de exprimare personală și de structurare a propriilor idei. În timp ce limbajul propriu oferă posibilitatea de a activa gândirea, ideile structurate în mod artificial ajută la orientarea către interese proprii și auto-descoperire. Astfel, putem susține faptul că cogniția poate beneficia de o utilizare hibridă, însă este imperativ ca acestea să fie ajustate în funcție de necesitățile afective și cognitive ale individului. Utilizarea inteligenței artificiale în mod inadecvat cogniției proprii ar avea ca efect încetinirea mecanismelor de manifestare lingvistică. Potențialul negativ al inhibării *logos*-ului și al înlocuirii cu limbajul impersonal pre-fabricat al modelului de generare automată necesită multiple evaluări interdisciplinare.

Folosind o abordare Euro-Transumanistă, normalizăm ambiția unei integrări sănătoase a tehnologiei în condiția umană actuală. Prin această prismă, putem oferi o perspectivă critică asupra dihotomiei actuale om/robot, deconstruind vechea opoziție pentru a propune o stare pluralistă a elementelor, evitând reducerea la alteritate. Pentru a minimiza riscurile împotriva cărora se avertizează, este necesară o cale moderată și realistă, care ia în considerare beneficiile accesului facil la AI și modurile prin care acesta simplifică sarcinile dificile pentru individ. Ca efect al disponibilității și ușurinței cu care pot fi folosite, modelele AI se bucură de o popularitate crescândă, accentuând necesitatea unei evaluări ample a modului în care cogniția umană răspunde la ele. Ca punct de referință pentru explorarea problemelor care survin, putem împrumuta noțiunea de *cognitive offloading*, care reprezintă tendința de a atribui problemele complexe de gândire unor surse exterioare, precum inteligenței artificiale.

Astfel, putem tinde către explorarea uneia dintre fațetele acestei problematice, prin înțelegerea limbii ca mediu cognitiv intern care poate beneficia de un ajutor extern în vederea dezvoltării inteligenței umane.

Cuvinte cheie: limbă, cogniție, AI, Euro-Transumanism, tehnologie, risc.

¹ Universitatea Babeș-Bolyai, Cluj-Napoca, România, Facultatea de Istorie și Filosofie, Departamentul de Filosofie, Masterat Filosofie, Cultură, Comunicare. Email: elisa.imparatelu@stud.ubbcluj.ro.

The Augmentation of Linguistic Environment: AI Tools and the Teshaping of Critical Thinking

Elisa ÎMPĂRĂȚELU¹

Abstract: The thesis that poses language as potential for expanding our emotional landscape, as well as creating thoughts and personal opinions, has established itself as solid ground for the basic understanding of our ontological necessity of a linguistic basis. The ways in which AI generates language and organizes information, from easily comprehensible to more complex and sophisticated, adjusts itself to the necessities of each individual person. Through the nuanced and fast-paced generative models humans have access to large amounts of knowledge, as well as numerous options for self-expression and structuring of their own ideas. While our own language offers the possibility of activating the thinking process, artificially structured ideas may help cultivate personal interests and self-discovery. Thus, we are able to state that cognition may benefit from a hybrid use of both approaches, but it is imperative that these are adapted according to the individual’s emotional and cognitive needs. The use of artificial intelligence in a way that is inadequate to the person’s own cognitive needs may result in slowing down the mechanisms of linguistic manifestation. The negative potential of *logos* inhibition and of replacing it with the automatic generative model’s prefabricated impersonal language needs multiple inter-disciplinary evaluations.

Using a Euro-Transhumanist approach, we normalize the ambition for a healthy integration of technology to the current human condition. Through this framework, we are able to provide a critical perspective on the current human/robot dichotomy, deconstructing the old opposition in order to theorize a pluralistic state for all elements that exist, without reducing any entity to alterity. In order to minimize the risks against which we have been warned, a moderate and realistic path is necessary, one which takes into consideration the benefits of easy access to AI and the ways in which it simplifies difficult tasks. As a result of the availability and ease with which they can be used, AI models benefit from increasing popularity, amplifying the necessity of a complex evaluation of the way human cognition responds to it. As a reference point for the potential issues that result, we can employ the concept of ‘cognitive offloading’, which signifies the tendency to give complex thinking endeavors over to external sources, such as artificial intelligence.

Thus, we can attempt to explore one of the many aspects of the current debate, through understanding language as an internal cognitive environment that can benefit from outside help for the sake of developing human intelligence.

Keywords: language, cognition, AI, Euro-Transhumanism, technology, risk.

¹ Babeș-Bolyai University, Cluj-Napoca, Romania, Faculty of History and Philosophy, Department of Philosophy, Master’s Program in Philosophy, Culture, Communication. Email: elisa.imparatelu@stud.ubbcluj.ro.

Costul Inteligenței artificiale, cum să devii conștient de costul real în folosirea inteligenței artificiale mai mult decât un instrument

Csilla KULCSAR¹

Rezumat: În zilele noastre este poate o anomalie în a nu folosi vreun fel de inteligență artificială în viața de zi cu zi. A penetrat fiecare domeniu al activității umane, de la tehnologie, știință, finanțe până la jurnalism, arte, divertisment chiar și artele spectacolului. Aceste dezvoltări tehnologice pot fi văzute ca un pas următor în dezvoltarea umanității în viitor, însă în același timp poate fi cu ușurință văzut ca un pas în stoparea dezvoltării rațiunii umane.

Nu este un secret câți bani sunt investiți de către companiile tehnologice în crearea și popularizarea a diferitelor instrumente de AI. Modul agresiv în care se încearcă în a convinge populația în a adopta și a folosi în mod exclusiv aceste instrumente este aproape nenatural. Care este cu adevărat scopul final al acestor companii tehnologice? În mod evident este un singur răspuns la această întrebare: profitul. Orice alt scop este un efect secundar, iar dacă se caută motivația fundamentală a celor câteva companii mari (OpenAI, Google, Anthropic) răspunsul este dominația pe piața.

Fără nici o îndoială inteligența artificială nu este pe gratis, chiar dacă nu plătim efectiv, prin întrebările și folosirea AI-ului antrenăm aceste instrumente să ne cunoască mai bine. Este ca și cum omenirea nu și-a învățat lecția, același lucru s-a întâmplat cu apariția internetului, unde datele noastre în motoarele de căutare au devenit aur pentru companiile care pe urmă le-au vândut la terțe companii în scopuri de marketing, dar în același timp păstrând aparențele unui produs gratuit.

Dar prețul final pe care omenirea ar putea ajunge să o plătească ar putea fi regresul lent dar sigur și declinul gândirii noastre critice, luarea de decizii, intuiția, instinctul...toate aceste instrumente neprețuite, care sunt în pericolul de a fi înlocuite de un algoritm care oferă aluzia unei vieți mai ușoare.

În această lucrare aș dori să aprofundez pericolele în a folosi inteligența artificială nu doar ca un instrument, dar ca un lucru extern căruia îi delegăm capacitatea noastră de judecată, cum trendurile ne încurajează către aceste comportamente, și costul pe care îl are pe intelectul uman.

Cuvinte cheie: AI, gândire critică, control, conștiință, manipulare, atenția.

¹ Student anul II – ID la Universitatea Babeș-Bolyai, Cluj-Napoca, Facultatea de Istorie și Filosofie, secția Filosofie, Email: csilla.kulcsar@stud.ubbcluj.ro.

The cost of AI, How to Become Aware of the Real Costs of Using Artificial Intelligence as More than Just a Tool

Csilla KULCSAR¹

Abstract: In today’s world it is maybe an anomaly not using some kind of form of artificial intelligence in our day-to-day life. It has penetrated every domain of human activity, from technology, science, finance to journalism, arts, entertainment, even performing arts.

While these technological advancements can be viewed as a next step in humankind’s evolution towards the future, one can easily imagine this as a next step towards the end of human rational development.

It is not at all a secret the amount of money the technology companies are investing in the creation and the popularization of the different AI tools. The eagerness and aggressivity in making the population adopt and ultimately exclusively use the AI tools is almost unnatural. What is really the end goal for these technology companies? There is of course only one answer to this: profit. Any other goal is a side effect and if you strip it down to its essence creating profit is the fundamental driver for the few big companies (OpenAI, Google, Anthropic) that are currently fighting for the market share.

Make no mistake AI is not for free, even if you are not paying for it per se, you are basically training the AI languages with your input questions, requests. It is like humans have not learned their lesson, the same happened with the invention of the internet, where our data in the search engines became the gold for the companies that sold them to third parties, for marketing purposes, all the while keeping the appearances around being a free product.

But what the ultimate price that humankind might pay, is the slow but steady regression and decline in our critical thinking, decision making, intuition, gut feeling...all these priceless tools that are in danger of being replaced by an algorithm that makes life seem easier.

In this paper I would like to research the dangers of using AI not just as a tool, but as something we outsource our judgements to, and how the current trend and market encourages this behavior, and the cost it has on the human intellect.

Keywords: : AI, critical thinking, capital, control, awareness, manipulation, attention market.

¹ Second-year student (Distance Learning), Babeş-Bolyai University, Cluj-Napoca, Faculty of History and Philosophy, Philosophy Program. Email: csilla.kulcsar@stud.ubbcluj.ro.

Intervenția discursivă asistată de inteligența artificială: o analiză pragmatică a agențialității în spațiul public digital

Drd. Amalia Babici MAN ¹

Rezumat: Lucrarea propune o analiză pragmatică a intervențiilor discursive generate sau asistate de modele de inteligență artificială, investigând modul în care acestea reconfigurează relația dintre discurs, autor și efect social în spațiul public digital. Pornind de la concepția limbajului ca formă de acțiune, formulată în teoria actelor de vorbire (J.L. Austin, John Searle), cercetarea examinează structura locuționară, ilocuționară și perlocuționară a discursului în contextul utilizării sistemelor generative.

Dacă intervenția discursivă este înțeleasă ca acțiune orientată spre producerea de efecte comunicative, sociale sau politice, integrarea inteligenței artificiale introduce o modificare semnificativă a cadrului agențial. Discursul asistat de inteligență artificială nu mai poate fi atribuit exclusiv unui subiect individual, ci apare ca rezultat al unei co-configurări om-tehnologie. Această transformare ridică întrebări privind intenționalitatea actului ilocuționar, responsabilitatea pentru efectele perlocuționare și statutul autorului.

În dialog cu modelul deliberativ al spațiului public, cercetarea analizează impactul utilizării modelelor generative asupra formării opiniei, practicilor argumentative și dinamicii relației dintre societatea civilă și stat. Sunt avute în vedere situații precum redactarea asistată de inteligență artificială a mesajelor publice, producerea de conținut mediatic sau utilizarea acestor instrumente în contexte educaționale. Dintr-o perspectivă moderat postumană, inteligența artificială este abordată ca participant funcțional într-o ecologie discursivă extinsă, fără a i se atribui autonomie intențională proprie. Argumentul central susține că intervenția discursivă asistată de inteligență artificială nu anulează dimensiunea pragmatică a discursului, ci o redistribuie într-un cadru relațional în care responsabilitatea și autoritatea trebuie clar delimitate. Prin această abordare, lucrarea contribuie la clarificarea implicațiilor etice și epistemice ale creativității și cunoașterii asistate de inteligență artificială, în acord cu provocările contemporane ale spațiului public digital.

Cuvinte cheie: pragmatică, acte de vorbire, intervenție discursivă, inteligență artificială, spațiu public digital, responsabilitate, autor.

¹ Student Doctorand, anul IV, IOSUD-UTCN, Școala Doctorală UTCN, Universitatea Tehnică din Cluj-Napoca. E-mail: babici_ama@yahoo.com.

AI-Assisted Discursive Intervention: A Pragmatic Analysis of Agency in the Digital Public Space

PhD. Student, Amalia Babici MAN ¹

Abstract: This paper offers a pragmatic analysis of discursive interventions generated or assisted by artificial intelligence models, examining how they reconfigure the relationship between discourse, authorship, and social effect within the digital public sphere. Drawing on speech act theory (J.L. Austin, John Searle), the study investigates the locutionary, illocutionary, and perlocutionary dimensions of discourse in the context of generative AI systems. If discursive intervention is understood as action oriented toward producing communicative, social, or political effects, the integration of artificial intelligence significantly reshapes the agential framework of such action. AI-assisted discourse can no longer be attributed exclusively to an individual subject but emerges from a process of human–technology co-configuration. This shift raises important questions concerning illocutionary intention, responsibility for perlocutionary effects, and the status of authorship.

Engaging with deliberative models of the public sphere, the paper analyzes the impact of generative AI on opinion formation, argumentative practices, and the mediation between civil society and the state. Illustrative contexts include AI-assisted drafting of public messages, media content production, and educational uses of generative systems. From a moderately posthuman perspective, artificial intelligence is approached as a functional participant within an expanded discursive ecology, without attributing autonomous intentionality to the system itself. The central claim is that AI-assisted discursive intervention does not eliminate the pragmatic dimension of discourse but redistributes it within a relational framework that requires clearer distinctions regarding responsibility and authority.

By integrating pragmatics and contemporary reflections on technology, the paper contributes to clarifying the ethical and epistemic implications of AI-assisted creativity and knowledge production in today’s digital public sphere.

Keywords: pragmatics, speech acts, discursive intervention, artificial intelligence, digital public sphere, responsibility, authorship.

¹ PhD. Student, 4th year, IOSUD-UTCN, Doctoral School, Technical University of Cluj-Napoca. Email: babici_ama@yahoo.com.

Modelele de inteligență generativă ca noi birocrați: administrarea algoritmică a cunoașterii

Drd. Diana MIHEȘ¹

Rezumat: Modelele de inteligență artificială generativă, și în special modelele lingvistice mari (LLM), devin din ce în ce mai prezente în discursul public, fiind adesea discutate din perspectiva capacității (sau a lipsei) lor de cogniție. Unul dintre punctele centrale ale discuției academice din acest domeniu privește o posibilă înlocuire parțială a forței de muncă, imposibil de neglijat (adesea referindu-se la terapeuți, educatori, profesori), precum și posibilitatea acestora de a regândi modul în care ne raportăm la motoarele de căutare. Ceea ce pare însă să scape în acest efort critic este capacitatea acestor modele nu de a gândi, nici de a înlocui actori umani sau non-umani, ci tocmai acele funcții specifice pe care deja le realizează: mijlocirea întregii cunoașteri. Din acest unghi, preocuparea acestei lucrări este tocmai explicarea capacității acestor modele de a funcționa ca un aparat birocratic al cunoașterii.

Acest articol propune interpretarea modelelor generative emergente nu ca simple instrumente de producție de text sau imagini, ci ca infrastructuri de administrare și organizare a informației. Într-un mod similar cu aparatul birocratic descris de Max Weber, LLM-urile reușesc să proceseze cantități enorme de date, să le comaseze și să le sintetizeze, livrându-le ulterior ca pe un dat, ca pe un produs empiric mijlocit și verosimil, într-un stil discursiv ce pare stabil. În acest sens, ele pot fi înțelese ca niște „funcționari epistemici” care reușesc să mijlocească relația dintre utilizator și contactul său cu diverse domenii de cunoaștere, reorganizând modul în care informația este accesată și oferind un rezultat deja interpretat și prezentat sub forma unui răspuns.

Pornind de la analize ale modernității (și postmodernității) administrative, parcurgând texte fundamentale ale teoriei critice precum cele scrise de Michel Foucault, Theodor W. Adorno și Max Horkheimer, articolul argumentează că aceste mecanisme nu doar extind formele de birocratizare și guvernare deja existente, ci funcționează și ca vectori de (re)producție a cunoașterii, într-o formă reconfigurată. Astfel, funcția lor nu se reduce la un simplu instrument de calcul sau căutare, ci devin mecanisme prin care discursul este filtrat și reorganizat. Privite din această perspectivă, LLM-urile apar mai degrabă ca infrastructuri epistemice care redistribuie autoritatea și hegemonia discursivă și modifică relația dintre interogare și răspuns.

Cuvinte cheie: inteligență artificială generativă, modele lingvistice mari, birocratizare, infrastructuri epistemice, cunoaștere, mediere.

¹ Universitatea Babeș-Bolyai, Cluj-Napoca, România, Facultatea de Istorie și Filosofie, Școala Doctorală de Filosofie, Departamentul de Filosofie. E-mail: diana.mihes@ubbcluj.ro.

Generative AI Models as the New Bureaucrats: The Algorithmic Administration of Knowledge

PhD. Student, Diana MIHEȘ¹

Abstract: Generative artificial intelligence models, and large language models (LLMs) in particular, are becoming increasingly present in public discourse, often discussed from the perspective of their capacity (or lack thereof) in terms of cognition. One of the central points of academic discussion in this field concerns the possibility of a partial replacement of the workforce, which cannot be ignored (often referring to therapists, educators, and teachers), as well as their ability to rethink the way we relate to search engines. What seems to be missing in this critical effort, however, is the ability of these models not to think, nor to replace human or non-human actors, but precisely those specific functions that they already perform: the mediation of all knowledge. From this perspective, the focus of this paper is precisely to explain the ability of these models to function as a bureaucratic apparatus of knowledge.

This paper proposes the interpretation of emerging generative models not as mere tools for producing text or images, but as infrastructures for managing and organizing information. Similar to the bureaucratic apparatus described by Max Weber, LLMs are able to process enormous amounts of data, consolidate and synthesize it, and then deliver it as a given, as a mediated and plausible empirical product, in a discursive style that appears stable. In this sense, they can be understood as "epistemic agents" who manage to mediate the relationship between the user and their contact with various fields of knowledge, reorganizing the way information is accessed and offering a result that is already interpreted and presented in the form of an answer.

Drawing on analyses of administrative modernity (and postmodernity) and examining fundamental texts of critical theory such as those written by Michel Foucault, Theodor W. Adorno, and Max Horkheimer, the article argues that these mechanisms not only extend existing forms of bureaucratization and governance but also serve as vectors for the (re)production of knowledge in a reconfigured form. Thus, their function is not reduced to a simple calculation or search tool, but they become mechanisms through which discourse is filtered and reorganized.

Viewed from this perspective, LLMs appear rather as epistemic infrastructures that redistribute authority and discursive hegemony and alter the relationship between interrogation and response.

Keywords: generative artificial intelligence, large language models, bureaucratization, epistemic infrastructures, knowledge, mediation.

¹ Babes-Bolyai University, Cluj-Napoca, Romania, Faculty of History and Philosophy, Doctoral School of Philosophy, Department of Philosophy. E-mail: diana.mihes@ubbcluj.ro.

Anti-probleme: aplatizarea retroactivă a procesului creativ post GenAI

Drd. Cezar MIHALCEA¹

Rezumat: Creația (sau actul creativ) reprezintă unul dintre cele mai importante concepte ale filosofiei în istoria sa, devenind cu atât mai relevant în urma accelerării tehnologice din ultimii ani și a emergenței IA-ului generativ. Acestea din urmă au cauzat numeroase alterări și disponibilizări în cadrul domeniilor creative, fapt care a condus la reacții sociale extins negative. În pofida materialității acestor efecte, discursul curent – excluzând anumite excepții – iterează (cu mici diferențe) două poziții principale: pe de-o parte, creativitatea e privită drept o trăsătură fundamentalmente umană, deci IA trebuie anulată (polul „neo-ludit”), și, pe de altă parte, capacitatea de a crea este atribuită ambelor (sau mai multor) categorii de agent, fiind invocată noțiunea de colaborare (polul „cyborg-comunitar”).

Voi argumenta în această lucrare că ambele poziții de mai sus sunt eronate în baza aceleiași presupuneri, în speță, aceea conform căreia actul creativ este unul ideal și subiectiv. Privind subiectul drept nucleu cauzal al creației, direcțiile tocmai numite înlocuiesc analiza istoric-materială a variilor infrastructuri sau procese creative contemporane cu diverse etici ale atribuirii statutului de subiect (atribuire care, de altfel, e adesea arbitrară și selectivă). Acestea din urmă sunt mai degrabă orientate către determinarea sau constrângerea acțiunilor privite drept individuale sau colectiv-individuale; astfel, ele se orientează asupra particularului în detrimentul unor schimbări generale – fapt evidențiat de inerția în creștere a sistemelor care, conform lor, trebuie reformate.

De asemenea, voi descrie – în baza acestei critici – o concepție alternativă despre creație în contemporan. În baza filosofiei lui Deleuze, voi arăta cum creația, luată drept *problématisation*, e un act para-subiectiv (sau chiar anti-subiectiv). În plus, voi demonstra că actele „creative” contemporane, subiectivitățile lor, și schimbul de mărfuri sunt într-o legătură nedizolvabilă, exprimând, de fapt, aceeași teleologie – reproducerea Capitalului. În acest sens, „creația” contemporană, fie ea umană sau artificială, va fi fost dintotdeauna un act opus creației drept problematizare, prezentându-se drept „anti-probleme”. În încheiere, voi contura o imagine a creației ca *problématisation*, invocând faptul că aceasta va fi fost orientată în principal către producerea singularităților istorice, și nu către practici intersubiective de colaborare.

Cuvinte cheie: IA Generativă, subiectivitate, materialism, creativitate, accelerare tehnologică.

¹ Universitatea Babeș-Bolyai, Cluj-Napoca, România, Facultatea de Istorie și Filosofie, Școala Doctorală de Filosofie, Departamentul de Filosofie. E-mail: cezar24.mihalcea@gmail.com.

Anti-problems: The Retroactive Flattening of Creation After GenAI

PhD. Student, Cezar MIHALCEA ¹

Abstract: The concept of creation has been one of great importance throughout the history of philosophy, and its relevance has arguably become even greater in light of current-day technological acceleration and the emergence of generative AI. Both of these have caused mass displacements within various creative fields, and, consequently, severe social backlash. Despite these very material effects, current responses, barring some exception, tend to gravitate around the following two positions: on the one hand, creativity is held as an essentially human notion, and thus AI should be annulled (the “neo-luddite” pole), and, on the other, creative potential is extended to both – or all – categories, so they ought to collaborate (the “cyborg communitarian” pole).

In this paper I shall argue that both of these positions are faulty for the same reason, that is, they both conceive of creativity as a subjective, ideal act. In taking the subject as a causal nucleus for the act of creation, these views tend to prematurely shift from a genuine historical and material interrogation of contemporary creative processes to various ethics of ascription, in which the status of “subject” is assigned on a more or less selective basis. While such ethics are plenty good insofar as individual (or collective-as-individual) practices are to be affirmed or policed, they affect little to no change on a more general scale, as evidenced by the ever-increasing inertia of the social systems they aim to reform.

Laying bare this critique, I aim to render visible an alternative conception of contemporary creation. Following Deleuze, I will show that creation, as *problématisation*, is a fundamentally para-subjective (or even counter-subjective) process. Moreover, given the seemingly unbreakable link between current-day “creative practices”, their corresponding subjectivities and commodity exchange, I will demonstrate that contemporary human and machine “acts of creation” exhibit one and the same teleology – that of reproducing Capital – and, as such, they directly counter actual creation-as-problematization in the mode of “anti-problems”. Finally, I endeavour to look at what actual creation might look like, and why it might have more to do with producing singularities as opposed to intersubjective practices of collaboration.

Keywords: Generative AI, subjectivity, materialism, creativity, technological acceleration.

¹ Babes-Bolyai University, Cluj-Napoca, Romania, Faculty of History and Philosophy, Doctoral School of Philosophy, Department of Philosophy. E-mail: cezar24.mihalcea@gmail.com.

Emoții extinse prin obiecte afective digitale

Maria-Denisa PANAINTE¹

Rezumat: Ipoteza emoției extinse, inspirată din teoria minții extinse de Clark & Chalmers, urmărește cum emoția se poate extinde în mediu prin diferite obiecte cu importanță afectivă. Emoția este evaluativă, semnificativă pentru individ, dă sens unui lucru și marchează importanța unui eveniment. Dacă elementele externe joacă în mod repetat aceleași roluri funcționale în generarea, reglarea sau modelarea stărilor afective, precum un proces intern, atunci acele elemente externe ar trebui considerate ca parte a stării afective în sine.

Dacă o persoană folosește un obiect specific pentru a se regla emoțional, acesta va deveni o parte constitutivă a procesului de reglare emoțională. Cu alte cuvinte, noua sa dispoziție nu este situată doar în interior, ea presupune un sistem care include atât existența persoanei cât și existența obiectului, cel din urmă devenind un element esențial în structura emoției, întrucât preia o parte din mecanismele interne afective.

Principiul de mai sus este ușor aplicabil în cazul obiectelor fizice efective, ce au proprietăți fizice clare și permanente. Însă, ce se întâmplă cu acest proces atunci când atașamentul se îndreaptă spre obiecte digitale? Un obiect digital este o entitate individuală recunoscutibilă, de orice tip de informație sau în orice format, exprimat în formă digitală. Printre altele, acestea includ avatare din jocuri, playlist-uri, documente, obiecte în format 3D sau VR.

Rolul constitutiv al obiectelor digitale în emoție devine problematic din lipsa relaționării directe cu obiectul, aceasta fiind constant mediată de natura limitată a interacțiunii fizice și, uneori, implicațiile inteligenței artificiale.

Cum obiectele digitale nu pot adopta în totalitate trăsăturile fizice ale unui obiect clasic, interacțiunea om-obiect va fi limitată. Aceasta își va pierde intensitatea în timp iar obiectul va deveni o reprezentare mentală a unei părți afective, fiind mai mult o exteriorizare informațională decât o parte activă, constitutivă, a procesului emoțional. Astfel, fenomenul de emoție extinsă nu se poate manifesta.

Discursul meu va urmări parcursul emoțiilor extinse în contextul digitalizării obiectelor și, de asemenea, dilemele de reglare emoțională condiționate de funcționarea și manifestarea fizică efectivă a elementelor de natură tehnologică.

Cuvinte cheie: emoție extinsă, obiecte digitale, posesie digitală, reglare emoțională, interacțiune, afectivitate.

Bibliografie:

Clark, A., & Chalmers, D. (1998). The extended mind. *analysis*, 58(1), 7-19

¹ Facultatea de Psihologie și Științele Educației, Universitatea din București, Specializarea Psihologie - Științe Cognitive. Email: maria-denisa.panainte10@s.fpse.unibuc.ro.

Extended Emotions Through Digital Affective Objects

Maria-Denisa PANAINTE¹

Abstract: The extended emotion hypothesis, inspired by the theory of the extended mind by Clark & Chalmers, follows how emotion can extend into the environment through different objects with affective importance. Emotion is evaluative, meaningful for the individual, gives meaning to something and marks the importance of an event. If external elements repeatedly play the same functional roles in generating, regulating or shaping affective states, like an internal process, then those external elements should be considered as a part of the affective state itself.

If a person uses a specific object to regulate themselves emotionally, it will become a constitutive part of the emotional regulation process. In other words, their new disposition is not located only inside, it supposes a system that includes both the existence of the person and the existence of the object. The object becomes an essential element in the structure of emotion, since it takes over a part of the internal affective mechanisms.

The principle above is easily applicable in the case of real physical objects, which have clear and permanent physical properties. However, what happens with this process when the attachment is directed toward digital objects? A digital object is an individual recognizable entity, of any type of information or in any format, expressed in digital form. Among others, these include avatars from games, playlists, documents, 3D objects or VR.

The constitutive role of digital objects in emotion becomes problematic due to the lack of direct relation with the object, this being constantly mediated by the limited nature of physical interaction and, sometimes, the implications of artificial intelligence.

As digital objects cannot fully adopt the physical traits of an ordinary object, the human-object interaction will be limited. It will lose its intensity over time and the object will become a mental representation of an affective part, being more an outsourcing component than an active, constitutive part of the emotional process. Thus, the phenomenon of extended emotion cannot manifest.

My presentation will follow the trajectory of extended emotions in the context of the digitalization of objects and, also, the dilemmas of emotional regulation conditioned by the functioning and physical manifestation of technological elements.

Keywords: extended emotion, digital objects, digital possession, emotional regulation, interaction, affectivity.

Bibliography

Clark, A., & Chalmers, D. (1998). The extended mind. *analysis*, 58(1), 7-19.

¹ Faculty of Psychology and Educational Sciences, University of Bucharest Department of Psychology - Cognitive Sciences. Email: maria-denisa.panainte10@s.fpse.unibuc.ro.

Între algoritm și conștiință pedagogică: promisiuni, vulnerabilități și dileme etice ale inteligenței artificiale în educația secolului XXI

Drd. Adriana SIMA¹

Rezumat: Tema propusă abordează riscurile și beneficiile inteligenței artificiale în educație, într-un context global marcat de transformări tehnologice accelerate și de integrarea tot mai amplă a soluțiilor digitale în procesul de predare-învățare-evaluare. Dezvoltarea sistemelor de inteligență artificială, de la platforme adaptive de învățare până la modele conversaționale avansate precum ChatGPT, a deschis noi oportunități pentru personalizarea educației, creșterea accesului la resurse și optimizarea activității cadrelor didactice. Un prim beneficiu major al inteligenței artificiale constă în capacitatea acesteia de a adapta conținutul educațional la nevoile individuale ale elevilor și studenților. Algoritmii pot analiza stilul de învățare, ritmul de progres și lacunele de cunoaștere, oferind exerciții și explicații personalizate. Astfel, procesul educațional devine mai incluziv, sprijinind atât elevii cu dificultăți de învățare, cât și pe cei supradotați. În plus, instrumentele bazate pe IA pot automatiza sarcini administrative și evaluări formative, permițând profesorilor să se concentreze mai mult pe mentorat, creativitate și interacțiune umană.

Pe de altă parte, integrarea inteligenței artificiale în educație aduce riscuri semnificative. Printre acestea se numără dependența excesivă de tehnologie, diminuarea gândirii critice și riscul de superficialitate în procesul de învățare. Utilizarea necontrolată a instrumentelor automate pentru redactarea temelor sau rezolvarea problemelor poate afecta dezvoltarea competențelor fundamentale. De asemenea, apar preocupări legate de protecția datelor personale, securitatea informațiilor și potențialele biasuri algoritmice, care pot perpetua inegalitățile existente.

Dincolo de considerentele practice, dezbateră privind inteligența artificială în educație atinge însăși fundamentele a ceea ce înseamnă a preda și a învăța în secolul XXI. În condițiile în care cunoașterea este instantaneu accesibilă și mediată algoritmic, misiunea fundamentală a educației se mută de la transmiterea informației către cultivarea discernământului, a responsabilității și a judecății morale. Întrebarea esențială nu mai este dacă inteligența artificială poate sprijini învățarea, ci dacă sistemele educaționale pot păstra autonomia umană, independența intelectuală și conștiința etică în medii tot mai automatizate. În acest sens, inteligența artificială acționează simultan, atât ca un catalizator, cât și ca o oglindă: accelerează inovația, dar, în același timp, expune fragilitatea modelelor pedagogice care nu plasează ființa umană în centrul actului educațional.

Un alt aspect esențial îl reprezintă redefinirea rolului profesorului. Într-un ecosistem educațional augmentat de IA, cadrul didactic nu este înlocuit (nu complet), ci devine facilitator, ghid și evaluator al competențelor complexe, precum gândirea critică, etica și colaborarea. Lucrarea explorează exemple concrete de bune practici, studii de caz, precum și politici educaționale menite să asigure un echilibru între inovație și reglementare.

Așadar, inteligența artificială în educație reprezintă atât o oportunitate transformatoare, cât și o provocare etică și pedagogică majoră. O abordare echilibrată, bazată pe reglementări clare,

¹ Student doctorand în cadrul Școlii Doctorale de Filosofie a Facultății de Filosofie, Universitatea din București.
Email: sima_adriana2000@yahoo.com.

formarea cadrelor didactice și educație digitală pentru elevi, este esențială pentru a valorifica beneficiile și a diminua riscurile asociate.

Cuvinte cheie: inteligență artificială, educație digitală, personalizare, etică, date personale, competențe digitale, politici educaționale.

Between Algorithm and Pedagogical Conscience:

Promises, Vulnerabilities and Ethical Dilemmas of Artificial Intelligence in 21st-Century Education

PhD. Student, Adriana SIMA¹

Abstract: The proposed topic examines the risks and benefits of artificial intelligence in education within a global context shaped by rapid technological transformation and the increasing integration of digital solutions into teaching, learning and assessment processes. The development of AI systems, from adaptive learning platforms to advanced conversational models such as ChatGPT, has created new opportunities for personalized education, expanded access to resources and enhanced efficiency in educators’ work.

One major benefit of artificial intelligence lies in its capacity to tailor educational content to individual learners’ needs. Algorithms can analyze learning styles, rate of progress, and knowledge gaps, providing customized exercises and explanations. As a result, education becomes more inclusive, supporting both students with learning difficulties and high-achieving learners. Moreover, AI-based tools can automate administrative tasks and formative assessments, allowing teachers to focus more on mentoring, creativity and meaningful human interaction.

However, the integration of AI in education also presents significant risks. These include excessive reliance on technology, potential erosion of critical thinking skills and superficial learning practices. Unregulated use of automated tools for writing assignments or solving problems may hinder the development of fundamental competencies. Additionally, concerns arise regarding data privacy, information security and algorithmic bias, which may reinforce existing inequalities.

Beyond practical considerations, the debate surrounding AI in education touches the very foundations of what it means to teach and to learn in the 21st century. If knowledge becomes instantly accessible and algorithmically mediated, the core mission of education shifts from information transmission to the cultivation of discernment, responsibility and moral judgment. The essential question is no longer whether AI can support learning, but whether educational systems can preserve human autonomy, intellectual autonomy and ethical awareness in increasingly automated environments. In this sense, artificial intelligence acts as both catalyst

¹ PhD Student, Doctoral School of Philosophy, Faculty of Philosophy, University of Bucharest. Email: sima_adriana2000@yahoo.com.

and mirror: it accelerates innovation while simultaneously exposing the fragility of pedagogical models that fail to center the human being at the heart of the educational act.

Another key dimension involves redefining the teacher’s role. In an AI-augmented educational ecosystem, educators are not replaced (not completely) but transformed into facilitators, guides and evaluators of complex competencies such as critical thinking, ethics, and collaboration. The research explores concrete examples of best practices, case studies and policy frameworks designed to balance innovation with regulation.

In conclusion, artificial intelligence in education represents both a transformative opportunity and a major ethical and pedagogical challenge. A balanced approach, grounded in clear regulations, teacher training, and digital literacy education for students, is essential to maximize benefits while mitigating associated risks.

Keywords: artificial intelligence, digital education, personalization, ethics, data privacy, digital skills, educational policy.

Minți extinse artificial? Adaptarea la tehnologie fără procesare predictive

Daniel Cristian STANCU¹

Rezumat: De când sistemele de inteligența artificială generativă (IAGen) au devenit disponibile publicului larg, folosirea lor a devenit un constat subiect de dezbatere atât pentru cetății obișnuiți cât și pentru cercetători. Una dintre cauze fiind că folosirea acestor servicii este considerată dăunătoare pentru capacitățile noastre cognitive. Dar acest mod de privi aceste tehnologii nu este împărtășit de către toți specialiștii din domeniile conexe inteligenței artificiale. Spre exemplu susținătorii ipotezei minții extinse, sunt de părere că aceasta ne poate ajuta să ne îmbunătățim capacitățile cognitive. Potrivit acestora, interacțiunea dintre om și IAGen este similară cu modul în care oamenii au construit sisteme de gândire hibridă care integrează cu ușurință artefacte, unelte, și alte tipuri de resurse nonbiologice (Clark, 2025). Apelând la cercetare făcută în domeniul procesării predictive, aceștia argumentează că modul în care oamenii interacționează cu lumea este prin încercarea de precizie constantă a efectelor (senzoriale) pe care acțiunile noastre le vor avea (Clark, 2025). Uneltele și artefactele din mediul înconjurător reprezintă oportunități de a extinde acest proces. Prin urmare, IAGen devine doar o altă resursă pe care o putem folosi într-o manieră similară cu alte tehnologii. Totuși, partizanii abordării mai sus menționate recunosc că integrarea IAGen (în sisteme de gândire hibridă) este diferită de folosirea unui caiet pentru a extinde memoria, spre exemplu. Cu toate acestea, în opinia mea, această poziție rămâne discutabilă, fără adopta o atitudine pesimistă față de adoptarea pe scară largă a noilor tehnologiilor. Așadar, în prezentarea mea voi proceda în felul următor: Voi analiza argumente care susțin similaritatea dintre folosirea IAGen și alte tehnologii, cu privire la constituirea de sisteme de gândire hibridă. Apoi voi examina modul în care propunătorii acestei

¹ Universitatea din București, Facultatea de Filosofie, Master: Cognitive Science (Mind the Brain!) E-mail: stancudanielcristian@gmail.com.

abordări definesc modul în care IAGen constituie o componentă a unui sistem de gândire hibridă, pentru a arată cum, apelând la procesarea predictivă, nu este cel mai optim mijloc de a explica cum oamenii se adaptează și folosesc noile tehnologii. Pe bază celor două argumente anterior prezentate voi contest faptul că IAGen poate să extindă capacitățile noastre cognitive.

Cuvinte cheie: ipoteza minții extinse, Inteligența Artificială Generativă, capacități cognitive, procesare predictivă, filosofia științelor cognitive.

Artificially Extended Minds? Attunement to Technology without Predictive Processing

Daniel Cristian STANCU¹

Abstract: Since generative artificial intelligence software (GenAI) has become widely available to the public, using it has sparked debates between laypeople and researchers alike. And, the effects of GenAI, upon our capacity for critical thinking, creativity, and other cognitive capacities, has been deemed detrimental. Most of the time being described as replacing our capacities or dulling them. More optimistic views regarding how using GenAI can actually help us enhance our capacities, are proposed by the advocates of extended mind hypothesis. In their view, human-GenAI interaction is similar to how we, as humans, have built hybrid thinking systems, ones that incorporate non-biological resources effortlessly (Clark, 2025). In line with work done in the predictive processing approach, this approach claims that the way in which we interact with our world is by constantly trying to predict the sensory consequences of our own action (Clark, 2025). Tools and artifacts present opportunities to extend our ability to recruit environmental resources and support. Therefore, GenAI becomes just another resource we can use, in a similar manner to other technologies. While the aforementioned views account for the fact that integrating generative artificial intelligence is quite different from using a notebook to extend our memory. I argue that the view is still disputable, without falling into a pessimistic attitude towards widespread adoption of novel technology. Therefore, I will proceed as follows: I will analyse arguments regarding how GenAI is similar to tool integration in hybrid thinking systems. Second, I will look at how proponents of the extended mind hypothesis define this integration and how it functions, in order to show that the appeal to predictive processing is not the optimal approach to define how humans adapt and use new technologies. Building on the last points, I contend that GenAI can extend our cognitive capacities.

Keywords: extended mind hypothesis, generative Artificial Intelligence, cognitive capacities, predictive processing, philosophy of cognitive science.

References:

¹ University of Bucharest, Faculty of Philosophy, Master’s Program: Cognitive Science (Mind the Brain!)
Email: stancudanielcristian@gmail.com.

Clark, A. (2025). Extending minds with generative AI. *Nature Communications*, 16(1), 4627.

Implicații artistice ale utilizării AI în procesul de creație al jocurilor video

Drd. Alexandra ȘTEȚI¹

Rezumat: În ultimii ani AI a acaparat interesul public datorită apariției platformelor conversaționale precum ChatGPT, Gemini, Copilot, etc, însă astfel de instrumente există și sunt utilizate de mulți ani în industriile creative, cu diferența că în prezent discutăm despre o AI generativă, iar în trecut aceasta era automată. Jocurile video au folosit astfel de unelte încă de prin anii '70, prin introducerea de AI sub formă de modele stocate, pentru simularea de mișcări aleatorii în jocurile de tip arcade, astfel încât acestea să fie mai antrenante, dar și, mai târziu, în jocuri de tip simulare precum *Sims*, jocuri sportive, de luptă, etc. Important este că modelele mai vechi de AI erau folosite în jocurile video pentru fluidizarea experiențelor, pentru a face activitatea de joc mai antrenantă, ca un algoritm de învățare care să facă experiența fiecărui jucător diferită, de exemplu monstrul din jocul *Alien Isolation* care învață tiparele comportamentale ale jucătorului, astfel încât monstrul va învăța și se va comporta altfel cu cât avansezi în poveste, însă procesul creativ era realizat în continuare de către oameni. În prezent, o dată cu creșterea modelelor AI generative, unii dezvoltatori au început să le folosească în procesul de creație al jocurilor video, în ceea ce privește grafica, muzica, texturarea, etc, lucru care nu este privit în mod pozitiv de către jucători, sau de către critici, fiind vorba despre o industrie care, în continuare, valorifică talentul și creativitatea. La decernarea premiilor pentru „Indie Game Awards” titlul *Clair Obscur: Expedition 33* câștigase inițial două premii, de jocul anului și cel de debut, însă două zile mai târziu primul premiu a fost retras deoarece dezvoltatorii au folosit AI în procesul de producție, fapt care a descalificat titlul. Îmi propun astfel să determin ce implicații are utilizarea AI generativă în responsabilitatea artistică, în baza filosofiei lui Arthur Danto privind intenționalitatea artistică și a lui Grant Tavinor, cu „the cluster theory”, precum și dacă utilizarea AI în designul jocurilor video poate fi privită ca o formă de augmentare creativă.

Cuvinte cheie: AI generativă, artă, augmentare creativă, creativitate, jocuri video.

¹ Universitatea Babeș-Bolyai, Cluj-Napoca, România, Facultatea de Istorie și Filosofie, Școala Doctorală de Filosofie, Departamentul de Filosofie. E-mail: alexandra_steti@yahoo.com.

Artistic Implications of Using AI in the Video Game Creation Process

PhD. Student, Alexandra ȘTEȚI ¹

Abstract: In recent years, AI has captured public interest due to the emergence of conversational platforms such as ChatGPT, Gemini, Copilot, etc., but such tools have existed and been used for many years in the creative industries, with the difference that today we are talking about generative AI, while in the past it was automatic. Video games have used such tools since the 1970s, introducing AI in the form of stored models to simulate random movements in arcade games to make them more engaging, but also, later, in simulation games such as *Sims*, sports games, fighting games, etc. What’s important is that older AI models were used in video games to smooth out and enhance player experiences, making gameplay more engaging—like a learning algorithm designed to make each player’s experience unique. For example, the monster in *Alien: Isolation* learns the player’s behavioural patterns, so it adapts and behaves differently as you progress through the story. However, the creative process was still carried out by humans. Currently, with the rise of generative AI models, some developers have begun using them in the creative process of video games—regarding graphics, music, texturing, and so on. This practice is not viewed positively by many players or critics, as the industry continues to value talent and creativity. At the “Indie Game Awards,” the title *Clair Obscur: Expedition 33* initially won two awards—Game of the Year and Best Debut—but two days later the first award was withdrawn because the developers had used AI in the production process, which led to the game’s disqualification. I therefore aim to determine what implications the use of generative AI has for artistic responsibility, drawing on Arthur Danto’s philosophy of artistic intentionality and Grant Tavinor’s “cluster theory,” as well as whether the use of AI in video game design can be regarded as a form of creative augmentation.

Keywords: art, creative augmentation, creativity, generative AI, video games.

¹ Babes-Bolyai University, Cluj-Napoca, Romania, Faculty of History and Philosophy, Doctoral School of Philosophy, Department of Philosophy. E-mail: alexandra_steti@yahoo.com.

Conjectura punctului orb aplicată LLM-urilor: Wittgenstein, Gödel și limitele autoelucidării

Drd. Emanuel ȘTEFAN¹

Rezumat: Poate un sistem de reprezentare să devină transparent pentru sine? Poate limbajul să exprime propriile condiții de inteligibilitate? Poate un model care vorbește despre sine să ajungă, prin aceasta, să se înțeleagă pe sine? Aceste întrebări nu sunt noi. Dar, odată cu apariția LLM-urilor, sunt readuse în actualitate cu o forță nouă.

Modelele lingvistice mari sunt atât o tehnologie de producere de text, cât și un mediu în care limbajul își expune propriul punct orb — acel loc în care ochiul nu se poate vedea pe sine, în care reprezentarea nu se mai poate reprezenta pe sine. Lucrul acesta se vede cel mai bine în modul lor de funcționare: aproape exclusiv prin resurse interne, fără ancorare în lume și fără criterii ultime de validare.

Pentru a fundamenta teza, pun în dialog două contribuții fundamentale: *Tractatus*-ul lui Wittgenstein și teoremele de incompletitudine ale lui Gödel. Aparent îndepărtate, ele au, în opinia mea, puncte de contact interesante.

La Wittgenstein, sensul depinde de bipolaritatea propozițiilor și de forma logică a reprezentării. Dar tocmai aceste condiții nu pot fi exprimate în limbaj. La Gödel, un sistem formal suficient de expresiv poate vorbi despre sine — și totuși nu-și poate demonstra din interior propria consistență. De asemenea, nu poate demonstra toate adevărurile pe care le poate exprima.

Wittgenstein identifică o limită a sensului, iar Gödel o limită a demonstrabilității. Amândoi întâlnesc aceeași constrângere internă, însă, surprinzător, la poli opuși: în primul caz, la nivelul cel mai general al limbajului; în al doilea caz, la nivelul minimal al unui sistem formal suficient de expresiv pentru a exprima aritmetica (așa-numitul sistem P).

Astfel, generalizez rezultatele sub forma Conjecturii punctului orb: niciun sistem de reprezentare nu poate exprima exhaustiv, din interior, propriile condiții de inteligibilitate. Aplicarea conjecturii la LLM-uri determină o concluzie lipsită de echivoc: un LLM poate vorbi despre sine și poate produce un (meta)discurs sofisticat, dar nu poate determina, prin aceleași resurse reprezentationale, propria întemeiere a sensului. Nicio performanță de sens, oricât de elaborată, nu poate genera autoelucidare.

Cuvinte cheie: LLM-uri, autoelucidare, reprezentare, condiții de inteligibilitate, Wittgenstein, Gödel, Conjectura punctului orb.

¹ Doctorand, Școala Doctorală de Filosofie, Universitatea din București. Email: emanuel.stefan@s.unibuc.ro

The Blind Spot Conjecture Applied to LLMs: Wittgenstein, Gödel, and the Limits of Self-Elucidation

PhD. Student, Emanuel ȘTEFAN¹

Abstract: Can a system of representation become transparent to itself? Can language express the conditions of its own intelligibility? Can a model that talks about itself come, through this, to understand itself? These questions are not new. But, with the emergence of LLMs, they are brought back into focus with a new force.

Large language models are both a technology for producing text and the medium in which language exposes its own blind spot — the place where the eye cannot see itself and representation can no longer represent itself. This can be seen most clearly in their mode of functioning: almost exclusively through internal resources, without any grounding in the world and without ultimate criteria of validation.

In order to ground the thesis, I put into dialogue two foundational contributions: Wittgenstein’s *Tractatus* and Gödel’s incompleteness theorems. Apparently distant, they have, in my opinion, interesting points of contact.

In Wittgenstein, sense depends on the bipolarity of propositions and on the logical form of representation. But precisely these conditions cannot be expressed in language. In Gödel, a sufficiently expressive formal system can speak about itself — and yet it cannot prove its own consistency from within. It also cannot prove all the truths that it can express.

One formulates a limit of sense, the other a limit of provability. Structurally, however, both meet the same inherent constraint, although, surprisingly, at opposite poles: in the first case, at the most general level of language, in the second case, at the minimal level of a sufficiently expressive formal system capable of formulating arithmetic (the so-called system P).

Thus, I generalize these results in the form of the Blind Spot Conjecture: no system of representation can express exhaustively, from within, its own conditions of intelligibility.

Applied to modern LLMs, it leads to a precise conclusion. A model can speak about itself and produce sophisticated (meta)discourse. But it cannot decide its own ultimate ground of sense through the same representational resources. No performance of sense can produce self-elucidation.

Keywords: LLMs, self-elucidation, representation, conditions of intelligibility, Wittgenstein, Gödel, the Blind Spot Conjecture.

¹ PhD Student, Doctoral School of Philosophy, University of Bucharest. Email: emanuel.stefan@s.unibuc.ro.

Biografii ale autorilor

Cosmin-Ștefan ALEXANDRESCU este student masterand în cadrul Universității Babeș-Bolyai, Facultatea de Istorie și Filosofie, Departamentul de Filosofie. Interesele sale se situează la intersecția dintre teoria politică și China contemporană, acoperind teme precum meritocrația, legitimitatea politică, designul instituțional și filosofia politică chineză. În ultimul timp, atenția sa s-a îndreptat asupra guvernantei bazate pe date, un accent deosebit fiind acordat Sistemului de Credit Social din China și dimensiunii sale legislative, subiect explorat într-un articol recent publicat. Intervenția de astăzi continuă aceeași abordare juridică, concentrându-se asupra unui caz ce se poate dovedi determinant pentru viitorul reglementării industriei inteligenței artificiale.

Ioana-Cristina CIOCOIU (n. 1988) este doctorandă în cadrul Facultății de Filosofie, Universitatea din București. Activând în o galerie de artă de peste 15 ani, interesul său față de arta contemporană s-a împletit cu cercetarea academică privind digitalizarea artei ca o consecință a postumanismului, rolul hermeneuticii în apropierea discursului vizual, respectiv intersecția dintre arta contemporană și noile tehnologii. Articolele publicate, în volume coordonate sau reviste de specialitate (“*Gândirea slabă*” din arta digitală, *Eroina benzilor desenate, între discursul politic patriarhal și cel feminist, Seducția unei lumi îndepărtate: japonismul în creația lui Samuel Mutzner*) reflectă o perspectivă critică asupra experiențelor estetice contemporane.

George Cosmin COLANG este doctor în filosofie, lector universitar și autor al mai multor volume dedicate analizei omului actual, eticii și a comunicării. Totodată, lucrările sale investighează raportul dintre civilizație și barbarie, în special în contextul transformărilor tehnologice și al emergenței inteligenței artificiale. A publicat, între altele, *De ce suntem barbari? Dimensiuni etice asupra barbariei actuale și Când iubim cu adevărat? Minciuni, săgeți, aporii*. Activitatea sa didactică și de cercetare vizează gândirea critică, filosofia comunicării și nuanțele axiologice în înțelegerea umanului și a inteligenței artificiale.

Larisa-Elena CHIȘ este doctorandă în anul II la Filosofie, Universitatea Tehnică din Cluj-Napoca, Centrul Universitar Nord din Baia Mare. Tema cercetării doctorale este: *Problema excesului de abstractizare și formalism din scolastică în perspectivă renașcentistă*. A susținut seminarul de Istoria filosofiei medievale în cadrul Facultății de Litere din Baia Mare. Este traducător în cadrul Editurii Galaxia Gutenberg, unde a realizat traduceri pentru lucrări precum *Language for God in Patristic Tradition: Wrestling with Biblical Anthropomorphism* de Mark Sheridan. Competențe principale: analiză filosofică a textelor, istoria filosofiei medievale, cercetare academică în științele umaniste, traducere de texte filosofice.

Ana-Maria DĂNILĂ este absolventă a Facultății de Biologie, cu studii de Master în Genetică Moleculară, iar în prezent studentă la Școala doctorală de Biologie în domeniul Neurofiziologie, la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași. Activitatea mea vizează relația dintre procesele biologice, funcționarea creierului și comportamentul social, în contexte care implică adaptare și vulnerabilitate. Urmăresc să înțeleg mecanismele prin care biologia influențează gândirea,

emoțiile și integrarea socială, într-un cadru educațional și de cercetare care facilitează aplicarea cunoștințelor pentru îmbunătățirea educației, dezvoltarea unor soluții eficiente și creșterea calității vieții.

Iani IRAȘCU Iani Irașcu este student în anul III la Facultatea de Automatică și Calculatoare a Politehnicii București și la Facultatea de Filosofie a Universității Babeș-Bolyai Cluj. În liceu, deși studia la profilul matematică-informatică, și-a descoperit pasiunea pentru filosofie, ajungând să reprezinte România la Olimpiada Internațională de Filosofie. Drept urmare, Iani a căutat să îmbine pasiunea pentru ingineria calculatoarelor cu studiul ideilor. Astfel, explorând posibilitatea conștienței artificiale, a reușit să obțină primul loc la Sesiunea de Comunicări Științifice Studentești a Politehnicii București. În prezent, Iani își scrie lucrarea de licență prin intermediul căreia investighează autenticitatea relațiilor afective dintre om și inteligența artificială.

Elisa ÎMPĂRĂȚELU este studentă la master în cadrul UBB la specializarea “Filosofie, cultură și comunicare”. Interesele sale inițiale au avut ca punct central analiza nebuniei dintr-o perspectivă foucauldiană. Cel mai recent, cercetările sale vizează fenomenologia psihiatriei și efectele noilor tehnologii asupra minții umane. Prezentarea de astăzi continuă acest parcurs, explorând raportul dintre gândirea critică și inteligența artificială, pornind de la perspectivele euro-transumaniste propuse de Stefan Lorenz Sorgner.

Csilla KULCSAR este studentă în anul II la Facultatea de Filosofie, Universitatea Babeș-Bolyai, secția fără frecvență. A absolvit Facultatea de Automatică și Calculatoare, din cadrul Universității Politehnica din Timișoara, și lucrează în domeniul IT de peste 20 ani, este pasionată de tehnologie și dezvoltările mai ales în domeniul inteligenței artificiale. Filosofia este o pasiune pentru ea, și crede că toată lumea ar trebui să aibă contact cu aceasta într-un fel sau altul. Mai ales în această lume a folosirii din ce în ce mai mult a tehnologiei, filosofia este o contrapondere pentru a putea face sens din lumea din jur.

Amalia Babici MAN Numele meu este Amalia Babici-Man, sunt doctorand în anul IV în cadrul Universității Tehnice din Cluj-Napoca, Școala Doctorală UTCN, cu interese de cercetare în domeniul pragmaticii, comunicării și al analizei discursului în spațiul public. Am absolvit Facultatea de Litere din Baia Mare, specializarea Comunicare și Relații Publice, precum și un master în Drepturile Omului, ambele finalizate ca șefă de promoție. Activitatea mea academică se concentrează asupra limbajului ca formă de acțiune și asupra implicațiilor discursului în contexte contemporane, finalizând în acest moment prezentarea celor 4 referate din cadrul doctoratului. Profesional am o experiență îndelungată în jurnalism, comunicare și relații publice, activând în prezent ca purtător de cuvânt al Consiliului Județean Maramureș, din calitatea de consilier președinte CJ Maramureș.

Diana MIHEȘ este doctorandă în filosofie la Universitatea Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca, în cadrul Școlii Doctorale de Filosofie. Cercetarea sa doctorală se concentrează pe devenirea minoritară, explorând implicațiile ontologice și politice ale acesteia. Interesele sale de cercetare includ de asemenea dinamica muncii contemporane, teoria post-muncii și ontologia deleuziană. Ea analizează diferențele ontologice dintre structurile minoritare și majoritare, punând accentul pe procesele de subiectivare, transformare colectivă și moduri alternative de existență.

Cezar MIHALCEA este doctorand la Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj. Cercetarea lui se concentrează pe materialismul contemporan și rădăcinile sale istorice în cadrul teoriei critice a secolului XX, cu un interes deosebit pentru opera lui Gilles Deleuze și filosofia post-deleuziană. A scris anterior despre subiecte precum inteligența artificială și munca automatizată, acceleraționism, subiectivitate politică și etică, realism speculativ și inumanism, și noul materialism.

Maria-Denisa PANAINTE este studentă în anul 2 la Facultatea de Psihologie și Științele Educației, departamentul de Științe Cognitive, în limba română, din cadrul Universității din București. Aceasta a mai participat la conferințe naționale în domeniul filosofiei, interesele sale fiind axate pe ipotezele minții extinse. Denisa cercetează teza emoției extinse în legătură cu teoriile cognitive ale emoției și procesele de reglare emoțională ce integrează obiectele afective.

Adriana SIMA este profesor de limba franceză în învățământul preuniversitar, cu o experiență de peste 20 de ani. Este doctorand în cadrul Școlii Doctorale de Filosofie a Universității din București. A ocupat și funcții de conducere și formare, fiind director și trainer în învățământul privat. Autoare de cărți, articole și studii în domeniul educației și limbilor străine, participă activ la conferințe științifice, dintre care: speaker la 10th International Scientific Conference on Art & Humanities SWS FLORENCE ART 2023 și 10th International Conference on Social Sciences, Albena 2023. Activitatea sa profesională este completată de implicarea în proiecte educaționale, mentorat și formare continuă, contribuind la dezvoltarea elevilor și la promovarea inovației în educație.

Daniel Cristian STANCU

Mă numesc Stancu Daniel Cristian, sunt student în programul de master Cognitive Science (Mind the Brain!), Facultatea de Filosofie, Universitatea din București. Interesele mele de cercetare sunt axate pe: filosofie minții, teorii 4E ale cogniției și interacțiunea acestora cu filosofia tehnologiei. Pe parcursul studiilor mele am participat la conferințe organizate în cadrul Universității din București, dar și conferințe naționale și internaționale.

Alexandra ȘTEȚI, este studentă doctorandă în cadrul Universității Babeș-Bolyai, Facultatea de Filosofie, unde, în al patrulea an de studii doctorale, desfășor cercetarea asupra potențialului jocurilor video de a fi considerate opere de artă, capacitatea acestora de a transmite și actualiza emoțiile în indivizi, precum și potențialul pe care îl reprezintă în a educa în teme mai complexe precum identitate, filosofie, inteligență artificială, etc. Interesele academice includ transumanismul și postumanismul, teme explorate în disertația de masterat intitulată „Transumanismul și perspectiva augmentărilor umane.

Emanuel ȘTEFAN este doctorand în filosofie teoretică la Universitatea din București. Cercetările mele se concentrează asupra filosofiei limbajului, logicii și limitelor sensului, cu un interes special pentru Tractatus Logico-Philosophicus al lui Wittgenstein. Sunt interesat, de asemenea, de proprietățile sistemelor formale și de implicațiile lor pentru logica filosofică.

Author Biographies

Cosmin-Ștefan ALEXANDRESCU is a Master’s student at Babeș-Bolyai University, Faculty of History and Philosophy, Department of Philosophy. His interests lie at the intersection of political theory and contemporary China, covering topics such as meritocracy, political legitimacy, institutional design, and Chinese political philosophy. Recently, his focus has turned toward data-driven governance, with particular attention to China’s Social Credit System and its legislative dimension, a subject explored in a recent publication. His current presentation continues this legal approach, focusing on a case that may prove decisive for the future regulation of the artificial intelligence industry.

Ioana-Cristina CIOCOIU (b. 1988) is a PhD candidate at the Faculty of Philosophy, University of Bucharest. Having worked in an art gallery for over 15 years, her interest in contemporary art has intertwined with academic research on the digitalization of art as a consequence of posthumanism, the role of hermeneutics in approaching visual discourse, and the intersection between contemporary art and new technologies. Her published articles (in edited volumes and academic journals), such as “*Weak Thought*” in *Digital Art*, *The Comic Book Heroine between Patriarchal and Feminist Political Discourse*, and *The Seduction of a Distant World: Japonism in the Work of Samuel Mutzner*, reflect a critical perspective on contemporary aesthetic experiences.

George Cosmin COLANG holds a PhD in philosophy, is a lecturer, and the author of several volumes dedicated to the analysis of contemporary humanity, ethics, and communication. His work also investigates the relationship between civilization and barbarism, particularly in the context of technological transformations and the emergence of artificial intelligence. Among his publications are *Why Are We Barbarians? Ethical Dimensions of Contemporary Barbarism* and *When Do We Truly Love? Lies, Arrows, Aporias*. His teaching and research focus on critical thinking, philosophy of communication, and the axiological nuances involved in understanding both the human and artificial intelligence.

Larisa-Elena CHIȘ is a second-year PhD student in Philosophy at the Technical University of Cluj-Napoca, North University Center of Baia Mare. Her doctoral research addresses the problem of excessive abstraction and formalism in Scholasticism from a Renaissance perspective. She has taught seminars on Medieval Philosophy at the Faculty of Letters in Baia Mare. She is also a translator at Galaxia Gutenberg Publishing House, where she has translated works such as *Language for God in Patristic Tradition: Wrestling with Biblical Anthropomorphism* by Mark Sheridan. Her main competences include philosophical text analysis, medieval philosophy, academic research in the humanities, and translation of philosophical texts.

Ana-Maria DĂNILĂ is a graduate of the Faculty of Biology, with a Master’s degree in Molecular Genetics, and is currently a PhD student in Neurophysiology at the “Alexandru Ioan Cuza” University of Iași. Her work focuses on the relationship between biological processes, brain functioning, and social behavior in contexts involving adaptation and vulnerability. She aims to understand the mechanisms through which biology influences thinking, emotions, and

social integration, within an academic framework that supports the application of knowledge for improving education, developing effective solutions, and enhancing quality of life.

Iani IRAȘCU is a third-year student at the Faculty of Automatic Control and Computers, Politehnica University of Bucharest, and at the Faculty of Philosophy, Babeș-Bolyai University. Although he studied mathematics and computer science in high school, he discovered his passion for philosophy, eventually representing Romania at the International Philosophy Olympiad. He has sought to combine his interest in computer engineering with philosophical inquiry. Exploring the possibility of artificial consciousness, he won first place at the Student Scientific Communications Session of Politehnica University of Bucharest. He is currently working on his undergraduate thesis, which investigates the authenticity of affective relationships between humans and artificial intelligence.

Elisa ÎMPĂRĂȚELU is a Master’s student at Babeș-Bolyai University in the program *Philosophy, Culture, and Communication*. Her initial interests focused on the analysis of madness from a Foucauldian perspective. More recently, her research addresses the phenomenology of psychiatry and the effects of new technologies on the human mind. Her current presentation continues this trajectory, exploring the relationship between critical thinking and artificial intelligence, drawing on euro-transhumanist perspectives proposed by Stefan Lorenz Sorgner.

Csilla KULCSAR is a second-year Philosophy student at Babeș-Bolyai University (distance learning). She graduated from the Faculty of Automatic Control and Computers at the Politehnica University of Timișoara and has been working in the IT field for over 20 years. She is passionate about technology, particularly developments in artificial intelligence. Philosophy represents a personal passion, and she believes that everyone should engage with it in some way. Especially in a world increasingly shaped by technology, philosophy provides a counterbalance for making sense of reality.

Amalia Babici MAN is a fourth-year PhD candidate at the Technical University of Cluj-Napoca, Doctoral School, with research interests in pragmatics, communication, and discourse analysis in the public sphere. She graduated from the Faculty of Letters in Baia Mare (Communication and Public Relations) and holds a Master’s degree in Human Rights, both completed as valedictorian. Her academic work focuses on language as a form of action and on the implications of discourse in contemporary contexts. Professionally, she has extensive experience in journalism, communication, and public relations, and currently serves as spokesperson for the Maramureș County Council.

Diana MIHEȘ is a PhD candidate in philosophy at Babeș-Bolyai University, Cluj-Napoca. Her doctoral research focuses on minoritarian becoming, exploring its ontological and political implications. Her interests also include contemporary labor dynamics, post-work theory, and Deleuzian ontology. She examines ontological differences between minority and majority structures, emphasizing processes of subjectivation, collective transformation, and alternative modes of existence.

Cezar MIHALCEA is a PhD candidate at Babeș-Bolyai University. His research focuses on contemporary materialism and its historical roots in twentieth-century critical theory, with particular interest in the work of Gilles Deleuze and post-Deleuzian philosophy. He has previously written on topics such as artificial intelligence and automated labor, accelerationism, political subjectivity and ethics, speculative realism, inhumanism, and new materialism.

Maria-Denisa PANAINTE is a second-year student at the Faculty of Psychology and Educational Sciences, Department of Cognitive Sciences (Romanian program), University of Bucharest. She has participated in national philosophy conferences, and her research interests focus on extended mind hypotheses. She investigates the extended emotion thesis in relation to cognitive theories of emotion and emotional regulation processes integrating affective objects.

Adriana SIMA is a French language teacher in pre-university education with over 20 years of experience. She is a PhD candidate at the Doctoral School of Philosophy, University of Bucharest. She has held leadership and training positions, working as a director and trainer in private education. Author of books, articles, and studies in education and foreign languages, she actively participates in scientific conferences, including the 10th International Scientific Conference on Art & Humanities SWS Florence ART 2023 and the 10th International Conference on Social Sciences, Albena 2023. Her professional activity also includes involvement in educational projects, mentoring, and continuous training.

Daniel Cristian STANCU is a Master’s student in the Cognitive Science program (*Mind the Brain!*), Faculty of Philosophy, University of Bucharest. His research interests focus on philosophy of mind, 4E cognition theories, and their interaction with philosophy of technology. During his studies, he has participated in conferences organized by the University of Bucharest, as well as national and international conferences.

Alexandra ȘTEȚI is a PhD candidate at Babeș-Bolyai University, Faculty of Philosophy. In her fourth year of doctoral studies, she is researching the potential of video games to be considered works of art, their capacity to convey and actualize emotions in individuals, and their educational potential in addressing complex topics such as identity, philosophy, and artificial intelligence. Her academic interests also include transhumanism and posthumanism, explored in her Master’s thesis titled *Transhumanism and the Perspective of Human Enhancement*.

Emanuel ȘTEFAN is a PhD candidate in theoretical philosophy at the University of Bucharest. His research focuses on philosophy of language, logic, and the limits of meaning, with a particular interest in *Tractatus Logico-Philosophicus* by Wittgenstein. He is also interested in the properties of formal systems and their implications for philosophical logic.